

MARTIN MOUDRÝ

IUSTUS

ČÁST PRVNÍ

LEONARDO
OSTRAVA

Martin Moudrý

IUSTUS

část první

LEONARDO
OSTRAVA
2010

*Ondřejovi, Eudoxovi, Saille, Mistuli, Cajtimu
a vůbec všem lidem za jejich nedocenitelnou pomoc
při práci na této knize.*

*Stejně tak všem
věrným čtenářům.*

Podle skutečné události

Martin Moudrý

IUSTUS 1

Copyright © 2010 by Martin Moudrý

Cover & Illustrations © 2010 by Martin Izák

For Czech Edition © 2010 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN PDF: 978-80-7477-013-5

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7477-014-2

ISBN ePub: 978-80-7477-015-9

ISBN mobi: 978-80-7477-016-6

ČÁST PRVNÍ

Ti na počátku

PRVNÍ

1.

„Slibuju!

Jestli dneska nepřijde, už vždycky budu hodná! Budu po sobě uklízet, budu mýt nádobí, budu *hodná*! Nebudu odmlouvat! Nebudu zlobit! Nebudu se chtít dívat na večerníček! Nebudu. Řekni si, co chceš a udělám to! Platí!“

Míša je miláček. Nechá se mazlit. Nechá se mačkat. Celý den na mě trpělivě čeká v posteli. Jenže neumí mluvit. Ale to nevadí. Já vím, že mě poslouchá. Mamka říká, že už jsem na to velká, ale mně je to jedno. Já prostě vím, že je živý. Vždycky tu byl se mnou, vždycky jsem mu mohla říct úplně všechno! Nemůže být jenom normální hračka. Co oni o tom můžou vědět? Dospěli!

„A nebudu už říkat, že nechci do školy!“

Tohle bude těžké. Jestli teď Míša promluví a řekne mi, abych přísahala na holý pupík, tak to bude těžké. Ale já to splním. Už nikdy si nebudu stěžovat. Jasně, stejně se mi nebude chtít. Ale už ani nemuknu.

Míša dál mlčí.

„No tak, prosím! Prosím! Prosím. Udělám fakt všechno, co si řekneš. Jenom zaříd', aby dneska nepřišel. *Prosím!*“

Od hlubokých tmavých očí se odráží světlo pouliční lampy, která mi svítí do pokoje. Míša se tváří stejně klidně jako vždycky. Stejně *vyrovnaně*, řekla by asi Verča. Ona si myslí, že když používá tyhle *dospělácký* slova, tak je sama dospělá. A přitom je jenom o půl roku starší!

„A už nikdy neřeknu o Verče nic špatného!“

Míša se na mě dívá pořád stejně klidně.

To já mám strach za dva.

*

Na budíku už je půl desáté.

Půl desáté!

Měla bych dávno spát. To říká mamka. Když nebudu hezky spát, tak budu druhý den protivná a zlobivá.

Jenže jak mám spát?

Míša pořád mlčí. Na chvilku jsem měla pocit, že mlčí tak nějak jinak. Jako by se konečně nechal uprosit. Jako by udělal kouzlo a on dneska nepřijde.

Jenomže pak bouchly dveře. Ty, co se jimi jde domů.

To bylo v devět. Dokonce ještě ani ne úplně v devět. Většinou je to později, ale když je to takhle brzo, tak to může znamenat, že dneska nepřijde. Myslím za mnou. Možná bude s mamkou a na mě si ani nevzpomene. Víím, že kdyby Míša chtěl, tak on by si ani nevzpomněl.

A ještě před deseti minutami to vypadalo, že Míša přece jenom chce.

Jenomže pak se ozvalo to řvaní.

Nesnáším, když takhle řvou!

Dřív, když jsem byla ještě úplně moc malá, tak jsem se bála jenom toho hulákání. Teď víím, že dokud on na maminku řve, tak je to ještě dobré. Někdy totiž nepřijde ani po

řvaní. Někdy dokonce řvaní znamená, že potom nepřijde skoro celý týden! A jednou, jednou po tom nepřišel skoro měsíc!

Měsíc!

Myslela jsem tehdy, že umřu. Že normálně umřu štěstím.

Ale dneska to nevypadá dobře.

Oni na sebe křičí strašně moc.

„Míšo, prosím! Ať dneska nepřijde!“

*

„Tak jo. Když tě chytím úplně nejvíc pevně do náručí a budu tě tak držet celou noc, uděláš to pro mě? Víš, že tě mám moc, moc, moc ráda! Prosím! Když to uděláš, budu tě držet *celou* noc! Budu se s tebou mazlit, vůbec nebudu spát! Prosím, Míšo!“

Pořád stejný pohled.

Vedle se ozvala strašná rána. Jako by někdo hodil lahví o zeď.

Ne, prosím, to ne. Když je vzteklý, tak to moc bolí. Ještě víc než jindy.

Miša se dívá pořád úplně stejně. Jako by ho nezajímalo, že brečím. Jako by mu to bylo docela jedno. Nebo jako by byl jenom obyčejná hračka.

Nevím, co by bylo horší.

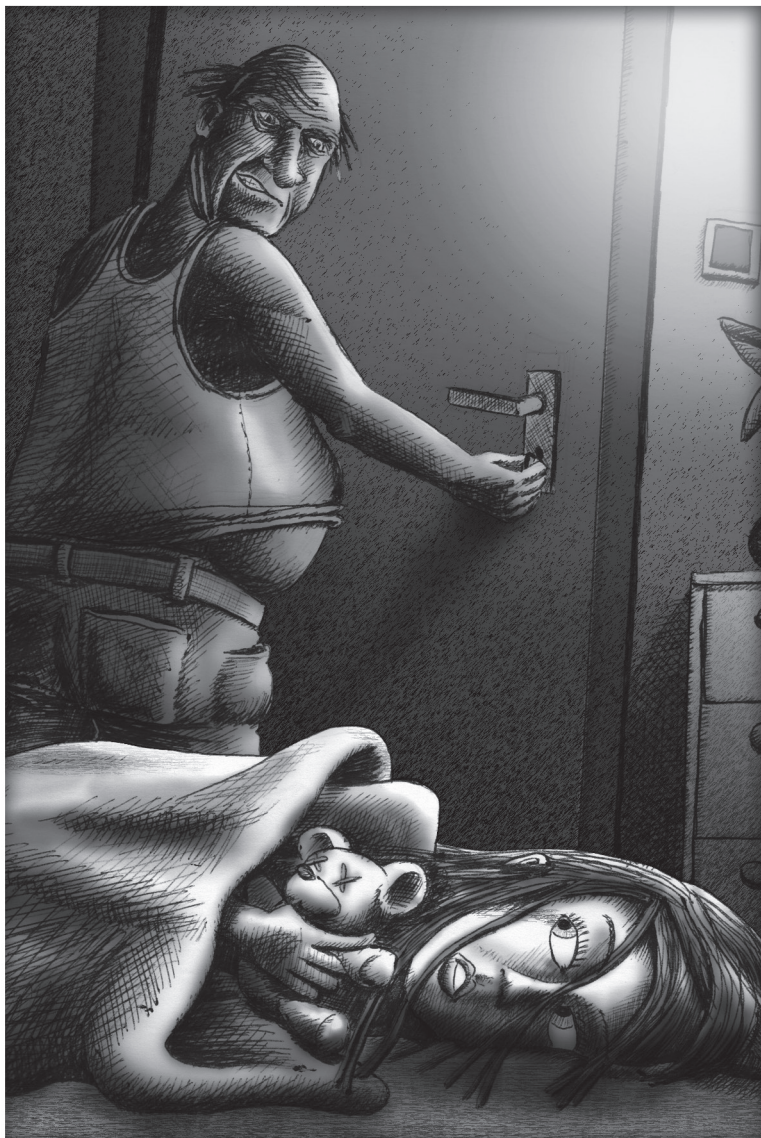
Z vedlejšího pokoje se ozvalo prásknutí dveří, až jsem se pod peřinou schoulila ještě víc.

Prosím, ať...

Když mamka chce, je otočení klíče v zámku její ložnice stejně hlasité jako prásknutí dveří.

„Prosím!“

Dveře mého pokojíčku bouchly do zdi.

2.

Jaký má toto smysl? Ne, nechod'te na mne s nějakou filosofií, s teorií věčných kruhů, s tímhletím vším balastem. Já se ptám, jaký to všechno má smysl?

Nevíte, že?

Nedokážete mi odpovědět.

Je to docela prostá otázka a vy vůbec netušíte, co byste mi na ni mohli říct. Jistě, kdybych vás nechal, vytasíte se s milionem a jedním citátem z Knihy. Kdybych vám dal dost času, předložili byste mi kompletní filosofický traktát na předlouhém pergamenu, psaný zlatě plápolajícím písmem, v nějakém ušlechtilém lidském jazyce. Nejspíš v latině, že?

Samozřejmě.

Vždycky je to latina.

Protože vy nad mou otázkou ani nehodláte přemýšlet. Ne, kdybych vám dal dostatek času, nevyužili byste jej k tomu, abyste nad tou jednoduchou, prostou otázkou uvažovali. Kdepak. Prostě byste vzali Knihu a odpovědi mi opsali z ní. A Kniha je psána v latině. Nejspíš to nemá vůbec žádný význam, mohla by být stejně dobře v jakémkoli lidském jazyce nebo by mohla vysílat své poselství telepatickými vlnami. Jenže tradice je tradice a úcta k tradici je posvátná a tak je Kniha v latině a vy byste mi odpověděli rovněž jazykem Cicerovým. Protože nemáte-li už ani kapku slušnosti potřebnou k tomu, abyste se nad mou otázkou zamysleli, proč byste pak měli vůbec plýtvat silami na nějaký překlad.

Že?

Ale no tak. Buď'te alespoň upřímní. Všichni moc dobře víme, jak to chodí. On nám před více než dvěma pozemskými lety zanechal Knihu. A jelikož je On úplně vším, jeho

Kniha poskytuje také odpověď na úplně všechno. Proto ji On také napsal. Aby v ní kdokoli mohl najít odpověď v podstatě na cokoli. Abychom ho my, prostí služebníci, už neotravovali věčnými proč a nač. Abychom mu zkrátka dali pokoj. Na zlomeček sekundy nebo miliardu let. Jemu je to samozřejmě jedno.

Jenomže *mně* to jedno není.

Já tady mám práci a ta práce se mi ani trochu nelíbí. A vás se tudíž ptám, jaký má tohle smysl.

A očekávám odpověď.

Okamžitě!

Protože už toho začínám mít opravdu dost.

Víte, že jsem po celé tisíce pozemských let dělal svou práci dobře. Občas jsem ji nedělal rád, občas mne popouzel více, než si dovedete představit, docela často to byla nudná, ubíjející rutina, ale vždy jsem ji odvedl na jedničku. Vždy. A pak se objeví jeden jediný, podle mého názoru zcela neřešitelný případ a všechny mé předešlé zásluhy jsou zapomenuty. Oni mne přeřadí na post anděla strážného, což je mimochodem oxymoron nejhrubšího ražení, protože ovlivňovat osudy těch ubožáků je nyní přece zapovězeno. A co dělám já? Samozřejmě to, co se po mně chce. A nestěžuji si. Tři dlouhé roky. Jeden případ horší než druhý. Byrokracie a nic než byrokracie. Ale teď už toho mám prostě dost.

Chci odpověď na svou otázku. Ne v květnatých frázích planoucím písmem. Pro jednu chci jasnou a jednoznačnou odpověď. A chci ji teď hned.

A víte co?

Bud' mi během pěti lidských minut od tohoto okamžiku dokážete popsat, jak je moje práce přínosná, nebo vám přestanu popřávat sluchu a začnu věci řešit tak, jak by se podle mne řešit měly.

A ne! Ty vaše vyplašené pohledy mne vážně nezajímají!

3.

„Ne, strejdo, prosímtě, dneska ne!“

Můj hlas zní jako pištění malé myši. To mi jednou řekla paní učitelka. Když jsem se bála toho pavouka a křičela jsem, tak to prý znělo, jako když piští myška. Holky se mi potom smály.

Teď je mi jedno, jak zním. Bojím se. Moc se bojím!

„Ale no tak, ty můj miláčku. Koukej, co jsem ti přinesl!“

Nezajímá mě, co mi přinesl. Dřív jsem měla z těch hraček radost, ale potom jsem pochopila, že vždycky, když mi něco dá, tak to znamená, že to potom bude moc bolet.

„Co je? Ty nemáš radost? Taková pěkná panenka a ty nemáš radost?“

Když řeknu, že mám radost, tak to potom půjde ještě rychleji.

Když řeknu, že nemám radost, tak mě možná zbije a půjde pryč. A nebo mě zbije a potom to bude bolet.

A Míša mi nepomůže.

„Seš stejná mrňavá nevděčná čubka jako tvoje matka, miláčku. Je ti blbejch vosum a půl a už seš nevděčná vypočítavá malá kurvička. Nelíbí se ti, co? Kdybych ti přines lego za pět táců, tak by sis dala říct, že jo? Jenomže blbá panenka jí není dost dobrá!“

„Prosímtě, strejdo, ne!“

„Hubu drž, spratku. Dneska se ti to bude líbit! Nebo aspoň mně!“

4.

No tak.

Já čekám.

Čekám a zatím jsem neslyšel jedinou smysluplnou myšlenku. Už na začátku jsem vám řekl, že filosofické traktáty mne nezajímají. Nechci slyšet o nesmrtelné duši, očišťujícím vlivu utrpení, o Jeho lásce a podobných absurditách. Nejsme už přece děti, přátelé! Víme, jak to chodí! Na začátku to možná bylo vymyšleno dobře, ale v dnešní době? Nenechte se vysmát! Moc dobře víte, co se stane s tou malou tam dole! Víte, kam přijde! Nebo ne?

Ano, samozřejmě, že víte. Všichni to víme. Tamten svět je v rozkladu a jakožto nevyhnutelný důsledek toho faktu na *toto* místo nepřišel téměř nikdo už velmi, velmi dlouho. Ani ona se sem nedostane. Vy to víte a já to vím. Tak mi tu nevykládejte o očištném vlivu utrpení.

A mimochodem...

Čas uplynul.

5.

„Pěkněj, co? Kdyby tvoje matka nebyla taková blbá puritánská píča, tak ho dneska mohla mít celýho jenom pro sebe. A přestaň bulit, za pár roků ti budou všechny kámošky závidět!“

Když vybrečím do Míšova kožíšku dost slz, jednou obživne a zachrání mě. To jsem si řekla už minulé léto. Víím, že jedné holčičce se to podařilo. Byla moc nemocná a tak si řekla, že když složí tisíc papírových skládaček, tak se uzdraví! A uzdravila se! Protože to je kouzlo. Stačí si něco hodně moc přát, stačí si dát nějaký moc těžký úkol a pak ho splnit a potom kouzlo funguje.

Držím Míšu v náruči, tisknu se v posteli do rohu a on se blíží.

Ještě deset slz.

Víc určitě nebude třeba!

*

„Přestaň se schovávat pod tu blbou peřinu a pocem! Nebo mě chceš vážně nasrat?!“

Vím, že bych měla poslechnout. Vím, že když budu jenom brečet a bránit se, tak to bude o moc horší. Ale teď mám takový strach, že se nemůžu ani hnout.

Ještě pět slz.

Ještě čtyři.

*

Udržet peřinu se ani nesnažím. On je strašně moc silný a nesnáší, když se s ním přetahuju. Jednou utrl Míšovi hlavu. Mamka ji potom musela přišít a dívala se při tom tak hrozně divně. Jako by mamka najednou ve svojí hlavě vůbec nebyla.

„No tak vidíš, že seš hodná holka,“ říká mi tím hnusným rozplizlým hlasem, kterému mamka říká pivní. „Teď si hezky sundej to pyžamko. Nebo chceš, abych to udělal já?“

Mám takový strach, že nemůžu ani otevřít pusu. Jenom se klepu, až mi cvakají zuby.

Ještě jedna slza.

Jediná!

6.

Nepřijít za dlouhých pět minut s jedinou alespoň trochu uvěřitelnou myšlenkou. Tomu se ani nechce věřit. Vždyť to je dost času i na lidské myšlení! U Jeho jména! V pěti pozemských minutách byly stvořeny celé vesmíry! A oni nedokáží vyplodit myšlenku!

Je to s nimi vážnější, než jsem si myslel.

Nu, ale v podstatě jsem tomu rád.

Konečně konec byrokracie, konec nudy, konec tomu tupému, bezmyšlenkovitému přihlížení.

Kašlu na to, co o tom říká Kniha a tudíž i On.

Já jsem muž akce.

A jenom se dívat na to, co se tam dole děje, mne už vážně *sere*.

7.

Poslední slza dopadla.

Nic se nestalo.

Na malou chvíli jsem ztuhla ještě víc než předtím. Dokonce brečet jsem přestala. Úplně jsem čekala, že Míša obživne a zažene ho. Věřila jsem tomu! Věřila!

Nic se nestalo.

„Do prdele s tím!“ dýchl mi on do obličeje takový smrad, až se mi udělalo špatně. Vyrval mi Míšu a hodil ho přes celý pokoj.

Je to jedno.

Míša je jenom hračka.

Nemůže mi pomoci.

Nic mi nemůže pomoci.

*

„No, ty seš ale hezká princeznička! Miluju, jak voníš! Máš krásně hebkou kůžičku. Co, ty moje malá prdelko?“

Svlékl mi kabátek.

Je mi to jedno.

A kalhoty.

Ublíží mi. Zase mi ublíží a nikdo s tím nic neudělá. Bude mi ubližovat pořád.

A pořád.

Pořád.

Pořád...

*

„Tak co, buchtíčko, kam ti ho dneska strčím nejdřív? Kde to máš radši? No? Kampak strčíme velkého tvrdého strejdu?“

Pořád, pořád, pořád...

Poř...

Au.

Moje hlava.

To bolí.

A už ne.

Tak, to bychom měli.

*

„No tak se ukaž, zlatíčko. Miluju, jak seš krásně holá! Seš moje malé holátko! Moje malé sladké voňavé holátko s nádhernou prdelkou! Nejdřív si tě připravíme, aby se to mojí princezničce líbilo... no vidíš, miláčku, jak jsi nám přestala plakat. Jsem věděl, že se ti to nakonec začne líbit. Co říkáš, pusinko?“

„Zdravím, Jiří,“ promluvil jsem drobnými ústy osmiletého

dítěte. „Nerad ti kazím zábavu, ale právě teď tě dělí pět vteřin od chvíle, kdy se tvůj život dosti drastickým způsobem změní. Myslel jsem, že bys to chtěl vědět.“

Pod ustupujícími vlasy se v zarostlé prasečí tváři rozsvítil šok, jako když vzplane otep slámy. Tlustý prst ztuhl jen pár milimetrů od mého rozkroku. Mužství začalo jako zázrakem uvadat.

Nedivím se. Kdybych byl já člověk a malá holčička na mne promluvila tímhle tónem – tímhle *hlasem*, asi bych nejkratší možnou cestou zmizel z jejího dosahu. I kdybych to měl vzít poctivou cihlovou zdí.

Jiří je – zdá se – na takové řešení poněkud málo bystrý.

„Co si to dovoluješ, ty malá čubko? Já tě naučím, jak se mluví se strejdou!“

Tvrdá, mozolnatá dlaň mi sevřela krk, druhá se napřáhla k úderu, který by malé holce byl schopen zlomit krk.

Usmál jsem se.

Tak, jak se ještě žádná osmiletá dívenka nikdy neusmála.

Barva z Jiřího obličejů pod dojmem toho úsměvu ustoupila jako sníh před jarním sluncem a rychle se blížící dlaň se takřka scvrkla hrůzou.

Ale vylétlou facku ani párem volů zpět nevezmeš.

Místností to zasvištělo, jak jsem švihl drobnou malíkovou hranou a odrazil tu těžkou chlapskou paži. Muž zajechel, předloktí ohnuté v silně neobvyklém místě.

Přestat mne škrtit ho v té chvíli přesto nenapadlo.

S mírným povzdechem jsem popadl tlusté zápěstí oběma rukama a trhl. Už je to pár tisíc let, co jsem něco takového dělal naposledy, takže jsem to trochu neodhadl. Jiří zařval, zarotoval vzduchem a dopadl na malý stolek na druhém konci pokoje. Načinčaná panenky se rozlétly, jako by jim hrůza vlila život do plastických těl.

Sesmekl jsem se z postele. Chladný vzduch mě pohladil na dětsky citlivé kůži, jak jsem vykročil přímo ke dveřím, nahatý a baculatý jako nějaký cherubín.

„Je dobře, že jsi zamkl, Jiří. Alespoň nás nebude nikdo rušit.“

„Kdo? Co? Co jsi zač?“ zavyl muž, obě zlámané ruce bezmocně natažené před sebou v zoufalém, odmítavém gestu.

„Co. Jsem. Zač?“ otočil jsem se k němu, ve tváři zamyšlený výraz. Co slovo, to pohození klíčem.

„Za chvíli budeš mrtvý, takže je to stejně jedno,“ vydal jsem se pomalu, pomaličku k muži tisknoucím se do rohu.

„Ale jestli ti na tom opravdu záleží...“ položil jsem nohu před nohu.

„Tak věz, že moje jméno...“ nadhodil jsem si těžký kovový klíč v ruce.

„Je...“

„Loki.“

Klíč zasvištěl vzduchem.

Místností práskl sonický třesk, okno explodovalo v milionu zářivých střepů, Jiřího varlata se rozcákla po místnosti.

Byl jsem u něj dřív, než se první kapka krve dotkla koberce.

Ne.

O několik okamžiků později už jsem jako roztomilý cherubín vážně nevypadal.

DRUHÁ

„Blbec. Pitomej namyšlenej blbec!“

Vůbec nechápu, proč jsem se na to kafe dala přemluvit. Vždyť jsem moc dobře věděla, jak to dopadne.

Proboha!

Čtyři hodiny žvanění jen a jen o něm.

O tom, jak ho v práci neuznávají, jak je ve skutečnosti geniální, jak jednou – *jednou* – strčí všechny do kapsy. Čtyři hodiny v kuse, Kristova noho!

Jiřina měla pravdu. „Vykašli se na něj, moc dobře víš, jak je to debil.“ Jo. Jenže jí se to kecá. Ona není už půl roku sama, ona se neprobouzí v úplně prázdném bytě.

Sakra!

Ale co. Udělala jsem dobře.

Určitě.

Na světě jsou minimálně tři miliardy chlapů. Není možný, abych si nenašla někoho lepšího, než je tenhle tupec. Jo. Udělala jsem dobře. I když jsem mu možná neměla lejt to kafe do klína. Teda nemám dojem, že by ho z toho jeho přiblblýho monologu dokázalo vytrhnout cokoli jinýho, ale zase mi potom moh aspoň zavolat taxi.

Blbko!

Když jdeš ven, vždycky se nejdřív koukni, jak máš nabítej mobil. Jasný?

No jo. Tak se holt projdu.

Vždyť noční město je hezký. Člověk aspoň pořádně nevidí na to, jak šlape do psích výkalů.

Blbko! Ty boty budeš moct rovnou vyhodit.

*

Byl to pitomej nápad.

Ted' už je mi to jasný.

Měla jsem tam sedět, měla jsem ho poslouchat ještě další hodinu, nebo klidně i dvě, a pak se nechat odvézt rovnou domů. Byl by to takovej problém?

Jenže to bych nesměla bejt blbka.

Ted' se tu klepu strachy, nikde nikdo, v těch podpatcích si nejspíš ještě zvrtnu kotník a to budu moct mluvit o štěstí.

Klid, Jani, hlavně klid.

Seš předrážděná, ten vůl ti pořádně hnul nervama.

Nikdo tě nesleduje.

Jasný?

Tak proč za sebou pořád slyším kroky?

Nikdo. Za. Tebou. Nejde. Jasný?

Jo, jasný. Ještě půl kiláku a budu doma. Dám si sprchu, dám si něco malýho k večeři, zachumlám se do postele, pus-tím si telku. A na tenhle debakl a na ten pitomej pocit budu moct zapomenout. Jasnej a jednoduchej plán, no ne?

Do pytle.

Já mám strach.

*

No vidíš, trdlo!

Nikdo za tebou nešel!

Kdyby jo, tak by sis ho určitě musela všimnout. Vždyť sis jednou fakt málem polámala nohu, jak rychle ses otočila na podpatku. A byl snad za tebou někdo? Nebyl. No tak vidíš.

Jo, jsem nána. Uznávám to, OK? Byl to náročnej večer, mám nervy v kýblu a to poslední, co potřebuju, je, aby na mě byl hnusnej ještě můj vnitřní hlas. OK?

OK.

Fajn.

Ještě padesát metrů. Klíče už svírám v ruce minimálně pět minut. Sice si fakt neumím představit, jak bych na někoho vyletěla s pitomejma klíčkema mezi prsty, ale v situacích, kdy jde člověku o život, jde prej každý smysluplný uvažování stranou. Třeba bych přeprala i bandu ožralejch cikánů, akorát o tom nevím.

Jo, představuj si ještě ožralý cikány, to ti fakt pomůže.

Klídek, už jsem skoro doma.

A nějakej debil zas zmrvil zámek.

No aspoň nemusím odemykat, že jo.

*

Máma má pravdu. Stačila mi jedna procházka a je mi to jasný. Co na tom, že platím asi nejnížší nájem ze všech mejch kámošů, co na tom, že mám moc pěkněj byteček, co na tom, že mám kolem plno zeleně? Bydlím v tom nejzastrčenějším koutě města, o taxík tady nezavadím a když musím jít v noci domů, tak nemám šanci potkat víc lidí pohromadě. A před barákem furt nesvítí světlo. A nějaký děcka si hrajou se zámekem vchodovejch dveří. Ne. Hned

zítra začnu hledat něco jinýho. Kašlu na prachy, vydělávám dost. Těch pár korun mi za ty dlouhý minuty hrůzy fakt nestojí.

Do prdele!

Za mléčným sklem neuzamknutelnejch dveří se něco pohnulo!

*

Ještě tři patra.

To není tak moc ani v těch blbejch lodičkách.

Tři patra. Osmačtyřicet schodů.

Třicet vteřin?

Minuta?

Dveře dole zaskřípaly.

*

Ježiš!

On mě fakt někdo sleduje!

Doprdele!

*

„Notaknotaknotak!“

Jo, vím, že si drmolím sama pro sebe. Vím, že to vypadá divně. Ale je mi to jedno. Kašlu na drmolění, kašlu na boty, co jsem skopla z nohou dvě patra pod sebou. Kašlu úplně na všecko, nic teď nemá význam. Jenom ten pitomej zámek, moje blbý rozklepaný prsty a ty pitomý klíče.

A ty kroky.

Ty hodně rychlý kroky.

*

„Ne, prosím, ne!“

Klíč místo toho, aby vklouzl do dírky, sjel po hladkém kovu a udělal na dveřích rýhu.

Jestli teď začnu myslet na to, že ty kroky jsou už jenom jedno jediný patro pode mnou, tak je normálně po mně. Ten někdo mě tu chytí, nacpe mě do mého vlastního bytu, znásilní mě, rozřeže mě na malé kousky. A pak mě znovu znásilní!

Ne!

Na tohle nesmíš myslet!

Je tu jenom klíč a klíčová dírka. Soustřed' se. Vezmi ten klíč do obou rukou. Klidně, klidně, klidně...

Ne!

Neohlížej se!

Jestli se teď ohlídněš, abys viděla, komu zbejvá posledních pár schodů, aby ses podívala, jak se ten někdo usmívá, jak si vychutnává tvůj strach, jak teď vůbec nespěchá, protože ví, že seš odepsaná, tak už nikdy neodemkneš.

Existuje jen klíč.

Jen klíč.

Cvak.

Je tam!

*

Odemknout už jsem nestihla.

Ten někdo, na koho jsem se ani nepodívala, překonal poslední dva schody jediným skokem.

Stihla jsem se napůl otočit.

Hrozná síla mě popadla pod krkem a přirazila ke zdi.

V hlavě mi vybuchl snad milion hvězdiček.

To bolí.

Ne, ne, ne, ne, víří mi v hlavě. Na to, abych začala ječet, nemám najednou dost vzduchu. Snažím se toho obrovského chlapa kopnout do rozkroku, ale vůbec to nejde. On se jenom směje. Mačká mi krk čím dál víc.

Za ním jsou další.

Směje se a směje se a směje se a já se dusím.

*

„Vodemkni, Kád'ro, tady slečna nás zve dál!“

Nemůžu dejchat.

Možná je to tak dobře.

Možná omdlím a nebudu vůbec nic cejtít.

Ani to, jak jsou zpocení, ani cigaretovej smrad, ani to, jak se na mně všichni vystřídají.

Možná je to poslední milosrdenství na tomhle světě.

Možná to tak má bejt. Možná bych měla bejt vděčná.

Svět se začíná vzdalovat.

Někde na jeho druhým konci kdosi otevírá dveře mého bytu. Kdesi ještě dál mě táhnou dovnitř. Někde úplně mimo tenhle svět kdosi hmatá po mém vypínači...

Elektrický světlo na *tuhle* tmu vážně nestačí.

*

„Vopatrně, Mates, ať nám slečnu neudusíš. Nebyla by s ní potom vůbec prdel!“

Nenávidím tě, ty hajzle! Co jsem ti udělala?! Proč jsi to musel říkat?

Ta mocná síla mnou smýkla tak, že jsem proletěla před-
síní a zarazila se až o stěnu v hale. Na to, abych se udržela
na nohou, nějak nemám dost sil. A přitom jenom pár metrů
ode mě je kuchyň. Nože, sekáček. Měla bych se bránit, měla
bych...

Zadek mi dosedl na podlahu ve stejný okamžik, kdy ten
třetí, zatím bezejmenný, pečlivě zamkl dveře mého bytu.

Maminko, já nechci!

*

„Tak co, pusó, šukáš ráda?“ sklání se nade mnou ten beze-
jména.

Plesk.

Hlava mi naráží do zdi, tvář mě strašlivě pálí.

„Na něco jsem se tě ptal, lásko!“

Plesk.

„Musíš vodpovídat rychle, zřetelně a jasně, holčičko. Tak
znova. Šukáš ráda?“

„Pro...“

Plesk.

Zase do stejného místa. Jestli mě takhle uhodí ještě jed-
nou, maximálně dvakrát, tak mi určitě zlomí čelist.

„Rychle jsem řekl!“

Plesk!

Plesk!

Plesk!

Teď už mi hoří obě tváře.

Z mozku mám míchaný vajíčka.

*

„Zklidni hormon, Džezi. Neumlat' nám ji hned na začátku.“

„OK, chlapi. Jestli mám bejt něžnej, tak budu něžnej. Víte dobře, že to umím!“

Smích. Hnusnej, oplzlej smích. Stojí nade mnou, smějou se mi do otýkajícího obličej. Baví se tím, jak brečím, jak mám vytřeštěný oči, jak umírám hrůzou. Teda ti dva. Ten třetí mi bere s překvapivou něžností bradu do prstů. Jako malý holce.

„Teď se tě zeptám na jednu jednoduchou věc, miláčku,“ usmívá se široce, nepřírozeně. V jeho modrejch očích se zračí něco... něco... nelidskýho. Jinak se to popsat nedá.

Mám strach.

Hroznej strach.

Plesk.

„Ale ty se vůbec nesoustředíš, pusinko,“ přede sladce jeho hlas. „Tak znova. Hezky mi vodezírej ze rtů, ano?“

„Ano.“

Nevím, jak se mi to podařilo, ale ušetřila jsem si další fac-ku.

„No výborně, chlapi, slečinka se s námi začala bavit! Prolomil jsem ledy!“

Smích.

„Fajn, kotě. Kdepak máš prádelní šňůru?“

Smích.

Plesk.

Nestihla jsem odpovědět včas.

Tupá bolest v levém oku se začíná rozhořívat k nesnesitelnému žáru.

„Kurva, vole, nepřeháněj. Takovýho ksichtu by byla škoda!“ To byl ten vyšší blond'ák. Kád'a. Ten, co odemykal. V tomhle okamžiku jsem mu vděčná i za takovýhle zastání.

„Znova, miláčku. A abych si o tebe pořád nevtoloukal

ruku, tak to uděláme zajímavější. Jestli mi teď nevodpovíš na první pokus, zřetelně, rychle a jasně, tak ti tohle vrazím pod nehet? Jasný?“

„Ano!“

Mám strach. Mám takovej strach, že se ze mě stává obyčejnej robot. Poslušnej, vyděšeněj až k smrti. Neschopnej odtrhnout zrak od špendlíkový hlavičky vykukující z klopy Džezovy kožený bundy.

„Hodná. Kde máš prádelní šňůru?“

„V koupelně! Tam!“ odpovídám snaživě hlasem, kterej nemůže bejt můj. Zním jako malá holka, znám jako napůl rozdupnutá myš.

Ti dva se smějou.

Džez ne. Džez je smrtelně vážnej.

„Mates, skoč pro šňůru. Princeznička nám zatím ukáže, kde má postýlku.“

Roboti neprotestujou. Roboti nezdržujou. Roboti jen okamžitě poslouchají. Jinak by jim zastrčili dlouhej tupej špendlík přímo pod nehet. Bez zaváhání. Víím, že to tak je. Vidím to v Džezovejch očích.

*

„Má to tady hezký, buchta,“ uznale kejšvá hlavou Mates.

„Jo jo, hezkej pelíšek. Moc pěkný čela,“ chechtá se Káďa a pohazuje si při tom klubkem nylonový prádelní šňůry.

Vím, na co ji použijou. Víím, co mi pak udělají. Nikdo z nich mě momentálně nedrží. Džez stojí za mnou, kousek vlevo. Kdybych se kolem něj dostatečně rychle prosmýkla, mohla bych se dostat až ke dveřím. Nejsem si tím jistá, ale myslím, že je v nich pořád klíč. Mohla bych jím stihnout otočit, mohla bych za sebou zabouchnout, mohla bych zkusit utýct.

Ne.

Chytili by mě, než bych na rozklepanejch nohou udělala první krok. A potom by to bylo ještě horší.

Plesk!

Tentokrát přes zadek, ale o to silněji.

„No vona se fakt vůbec nesoustředí,“ kroučí hlavou Kád'a.
„Tady Mates se tě zdvořile zeptal, jestli by sis nevlezla do postele.“

Plesk!

„To byla řečnická votázka, miláčku. Už at' seš tam!“

*

Kdesi hluboko v mysli každého člověka je prej nějakej mechanismus, kterej se probudí k životu v okamžiku smrtelného ohrožení. Nevím, kde jsem to četla. Je to jedno. *Ted'* už je to jedno.

Ten můj mechanismus zafungoval ve chvíli, kdy jsem toporně, jako na chůdách, vyrazila k vlastní posteli. Myslím, že to byl úšklebek na hladce oholený Matesově tváři, kterej mě pošoupnul až za tu poslední hranici.

Najednou jsem ječela, bila pěstmi, kopala nohama. Džezovi jsem čistě rozsekla tvář nalepovacíma nehtama. Matese jsem nakopla rovnou do koulí.

Kád'a byl rychlejší.

Jeho pěst mě zasáhla rovnou do žaludku.

Najednou jsem nemohla dechat, neměla jsem v plicích ani kapku vzduchu.

Dopadla jsem na všechny čtyři vedle své vlastní postele.

Kopanec do zadku.

Trhnutí za vlasy.

Facka.

Prásknutí přes zadek.

Hodili mě na postel.

Roztáhli mi ruce a nohy.

Mám velkou, kovanou postel. Můžu se na ní rozvalit jak nejlépe to jde a k pevnějším kovovým čelům mi pořád pár centimetrů chybí.

Když mě k ní přivázali, už mi to jako taková výhoda nepřišlo.

*

„Prosím, neubližujte mi.“

Musím být rozumná.

Jsou mladí, mají sílu, nejspíš nemají vůbec špatná těla. Když nebudu dělat problémy, třeba mě jenom znásilněj. Když se budu snažit, může se mi to třeba i líbit. Když to dám dostatečně jasně najevo, tak se mi možná podaří je přesvědčit, že mě nemusej mlátit. Když uviděj, jak moc se mi to s nimi v posteli líbí, třeba uvěřej, že mě ani nemusej zabíjet.

„Prosím!“

„Ty nemáš ráda bolest, miláčku?“

Když se v Matesově obrovský ruce objevil můj kuchyňskéj nůž, docela normálně jsem se počůrala.

*

„Ale, ale, to je zlobivá holčička. Taková velká a neumí si říct, že chce na nočníček. To jí potom budeme muset dát na prdelku, aby si takový základní věci zapamatovala,“ chtějí se Kád'a.

„To ale až nakonec. Aby ses měla na co těšit,“ klekl si ke

mně Mates. „To si tě otočíme hezky na bříško, podložíme si tě polštářkem...“

Jeho ruka mi projíždí vlasy. Namotává si je na silný prsty, sem tam mi něžně utře slzu. Dívá se mi přitom přímo do očí. Ty jeho jsou tmavě hnědý a vznáší se v nich taky něco... ne. Na to teď nesmím myslet. Jestli na to budu myslet, nedokážu se už ovládat. Začnu sebou zbytečně házet. Jestli sebou začnu házet, tak se naštvou.

Nesmím je naštvat. Jestli chci žít, tak je nesmím naštvat.

„No a potom ti hezky jemně nařežeme. Víš, miláčku, tenhle opasek,“ ukazuje si na tlustej koženéj řemen svejch riflí, „ten už poznal hodně prcinek. Už je zvyklej. Dokáže přilnout tak krásně, že při tom holka přímo šílí rozkoší. Už jsi někdy šilela rozkoší, ty moje malá veveruško? Ne? No tak to se fakt těš, to je zážitek přímo k nepřežití.“

Smích.

Tentokrát nejen škodolibej, zlomyslnej.

Tentokrát i takovej...

Vědoucí.

Maminko, já nechci umřít!

*

„No tak, Mates. Teď zas já. Musíme se vystřídat!“

V Pekle neexistuje čas.

Ve skutečným světě mohlo uběhnout snad patnáct minut.

Já mám pocit, jako bych tady ležela už celý hodiny.

Nůž mi děsivě pomalu klouže po kůži. Většinou tou tupou stranou. Když se Mates domnívá, že můj smrtelnej děs opadá, otočí ho ostřím dolů.

Zatím mi nijak vážně neublížil. K tomu se musím upnout. Pár kapek krve.

To přežiju.

„No tak jo, ale tohle necháš na mně!“ zatahá mě za ramínko drahý černý podprsenky.

„Ale to víš, že jo. Dej to sem!“

Postel zmučeně zavrže, jak se mi Káďa s nožem v ruce obkročmo usadí na břicho. Je hrozně těžkej.

„Tak, kdepak jsme to přestali, lásko?“

Nůž mi klouže po krku, laškovně hladí moje klíční kosti, noří se do výstřihu mojí halenky. Káďa mi visí pohledem na zpoceným obličej. Jednou rukou ovládá nůž, tou druhou loví ve vlastním rozkroku. Kamarádi se smějou, dělají vtipný poznámky. Já se snažím omdlít.

Nejde to.

Tichej pároveň zvuk mě donutí sklopit pohled.

Hedvábná látka se před ostřím rozestupuje, svalovec vede nástroj překvapivě obratně. Nemluví. Tedy ne ústy. Zato jeho oči jako by přímo křičely nadšením. Jako by se mě ptaly, jak se mi to líbí. Jestli jsem nadšená z toho, že každý další řez odhaluje víc a víc můj kůže. Z toho, jak se kolem mé postele čas od času snese malej čtvereček látky. Z toho, jak začínám čím dál tím víc připomínat chytrou horákyňi.

Byla nakonec víc nahá nebo oblečená?

Nemůžu si vzpomenout.

*

Jsem starší o dvacet let.

Nebo o třicet?

Zmuchlaný bělostný povlečení kolem mě je pokrytý různobarevnými kouskami látky. Je tu červená, modrá, jsou tu skoro nerozeznatelné béžové útržky, válí se tady i odřezky jemný krajky, jak Džez v posledních několika minutách sys-

tematicky zmenšoval mou podprsenku natolik, až z ní zůstaly jenom podivný bikinky.

Teď Džez vstává a vrací nůž Matesovi. Jejich erekce se snaží roztrhnout těsný džíny, z obličejů jim skoro úplně zmizelo počáteční pobavení. Teď je v nich hlavně něco jiného. Staršího, jednoduššího. Mladí muži se víc a víc podobají jeden druhému. Jiný účesy, jiný oblečení, to teď nemá význam. Jejich tváře jsou stejně lačný, hladový, jejich oči plní nějaký příšerný světlo, který smazává všechny rozdíly.

Mám strach.

Takovej strach, jakej jsem si ani nemyslela, že může existovat.

Mates mě beze slova hladí po tváři, utírá slzy, laská se palcem s mými rty, brnká mi ukazovákem o nos. Třeštím oči do stropu, snažím se nevnímat jeho obličej, snažím se necejtit, jak mi nůž vjíždí rovnou mezi prsa. Tohle bude rychlý. Víím to. Už žádný pomalý opožďování mejch šatů, už žádnéj mučivě natahovanej striptýz.

Jeden řez nahoře.

Dva dole.

A budu nahá.

Guma podprsenky se napíná.

Šmik.

Nůž mě studí na podbřišku.

Šmik, šmik.

Hlad v jejich očích plane ještě intenzivněji.

*

„Ne, prosím, ne!“

Vím, co jsem si slíbila. Vím, že jsem chtěla, aby si mysleli, že se mi to líbí.

Nemůžu.

Ne, když jsem nahý.

Ne při pohledu do těch prázdných děr, co mají místo očí.

Zabijou mě.

Nejdřív mě budou mučit, potom mě zabijou.

Vím to úplně jistě a s tím vědomím nedokážu přemejšlet, nedokážu nic hrát, nedokážu vůbec nic. Jen brečet a prosit.

„Prosím!“

*

„Seš nádherná, miláčku,“ šeptá mi jeden z nich do ucha.
„Máš ty nejhezčí kozičky, jaký jsem tenhle tejdén viděl. Víš, jednou jsem holce na bradavky připnul žabky vod záclon. A pak jsem je pomalu zahřejeval benzínovým zapalovačem. Takhle jsem ječet holku snad nikdy neslyšel. Ani při sebeskvělejším šuku. Chtěla by sis to zkusit?“

Chtěla bych si to zkusit?

Chtěla bych?

Chtěla?

Chchchchch...

Au.

*

„Je stydlivá. Naše stydlivá veverka. Určitě se nemůže dočkat, se dívej, jak z ní teče pot. Je tak vzrušená, že ani nemůže mluvit. Vid', koťátko?“

„Nu... mám-li být upřímný, pak ano. Opravdu se docela těším.“

Ne. Ani z úst atraktivní nahé dívky se můj *hlas* neposlouchá vůbec příjemně.

Je přímo ostudné, že ani bytost mého formátu nedokáže ve skutečnosti natáhnout čas. Na světě je tolik zla, tolik násilí, že se to prostě nedá stíhat. Na druhou stranu by bylo čirým bláznovstvím neužít si kvůli práci trochu zasloužené zábavy.

„Tak co bude, pánové? Mám tady čekat snad do rána? Mluvili jste přece o výprasku! Tak ať už máte kalhoty dole!“

„Hele, volové, vono jí snad přskočilo!“ směje se hranoloidní svalovec s módně nagelovanou pěšinkou. Ostatní kumpani se přidávají.

Na lidech mne fascinuje, jak se dokáží bavit i pár okamžiků před smrtí.

„Myslím, že se pleteš, princezničko, ten vejprask dostaneš ty,“ sklání se k mému dočasnému tělu druhý výtečník. Sice o půl hlavy menší, méně robustní, ale zato s poměrně vkusným účesem. V těchto časech věc nevídaná.

„Promiňte, pánové,“ krčím zamyšleně čelo. „Ale myslím, že nechápete jednu věc. Až do této chvíle jste se bavili vy. Myslím, že v rámci rovnoprávnosti – a já věřím, že žijeme v rovnoprávné společnosti – tedy v rámci rovnoprávnosti by bylo vhodné, abych si užila také já. Nemyslíte? Hoši?“

Ten třetí se přestává usmívat. Vytahuje z klopky špendlík a v očích se mu zračí něco, co jsem byl zvyklý vidávat ve zřítelnicích bytostí jiného formátu.

„Fajn pusinko, seš vtipná. OK. Zasmáli jsme se. Ale jestli ještě jednou promluvíš bez dovolení, tak ti tímhleť trochu sešpendlím pusinku. Nechci tě nějak vovlivňovat, ale prej to dost bolí.“

„Bolí? A bolí to víc, než když ti někdo utrhne moudí?“

„Co?“

Někdy je nejlépe odpovědět názornou ukázkou.
Trhl jsem štíhlou, bolestivě napnutou paží.
Přetržený konec prádelní šňůry s prásknutím prorazil zvukovou bariéru.

Mé prsty se sevřely kolem zmíněné části anatomie.

Muž se špendlíkem zaječel.

Kamarádi ztuhli.

„Teď se dobře soustřeď,“ *usmál* jsem se. „Na svou otázku pořád očekávám odpověď.“

Pak to chvíli nebylo ale *vůbec* hezké na pohled.

*

„Poučné, což?“ pohodil jsem si v zakrvácené ruce urvanými varlaty, až to mlasklo.

„Co... co seš zač?“ vykoktal ten s nožem.

Je zajímavé, jak se nakonec všichni ptají na totéž. Ne, vážně si nemyslím, že by za tím byla nějaká převratná inteligence. Spíše půjde o nějakou dědičnou vlastnost, něco, co si tyto bytosti nesou ve vlastních genech. Ve chvíli, kdy pohlédnou smrti do očí, snaží se všemi možnými způsoby pochopit, co se to za okamžik stane. Nezáleží na tom, že si svůj poznatek odnesou do hrobu. Nemohou konat jinak. Byli tak stvořeni.

Proto v takových okamžicích – z úcty k tomu, kdo je stvořil – odpovídám vždy po pravdě.

„Loki. Jmenuji se Loki.“

„Teď, Mates!“

Ano. Občas je rezignace a zvědavost tím posledním. Mnohem častěji pak přijde ještě agrese.

Oba mladíci se proti mně vrhli. Zkušeně, jako praví bojovníci této doby. Prudce, rychle, synchronizovaně.

Už to jistě museli dělat stokrát. Proti mnohem nebezpečnějším protivníkům, než je šedesátikilová žena.

Ale já jsem *Loki*.

*

V jednom okamžiku jsem tam stál.

V tom druhém už ne.

Nůž zmizel muži z pevně sevřené pěsti i s několika prsty, stěna ložnice explodovala výbuchem omítky, jak jsem se od ní odrazil.

Jistě, je to zbytečné, předvádět vrcholné umění boje proti takovým nedochůdčatům.

Ale občas to pobaví.

Má bosá noha prosvištěla útočnickovým kolenem, loket se zabořil doprostřed páteře, palcem a ukazovákem levé ruky jsem ho ještě v letu popadl za pravé rameno.

Když se to udělá dobře, je to děsivě efektivní.

Mládenec se rozlétl na kusy.

Zabrzdil jsem ukázkovým smykem, až po kolena zahalen dýmem z hořících parket. Druhý mladík – ten, kterého jsem se ani nedotkl – se teď rozhlížel v dešti tvořeném součástmi svého kamaráda.

Když mu přímo pod nohy dopadla hlava připojená odhalenou páteří ke kompletní levé paži, pomočil se hrůzou.

„Zajímavé, že?“ vyhnul jsem se padající ledvině, která se konečně rozhodla odlepit od stropu. „Člověk by snad ani neřekl, kolik neřádstva lze najít v jednom lidském těle.“

Poslední, až na chorobné třesnutí očí, nereagoval. Moderní účes mu jihl pod stékající krví, moč mu z bot crčela dírkami pro tkaničky a třásl se tak, až ten dobře metrový kus tlustého střeva visící mu kolem krku vypadal jako docela čilý škrtič.

TŘETÍ

1.

Tohle si někdo kurevsky odsere!

„Zpátky, Wickersi!“

„Johne, vypadni vodtamtud!“

„Seržo, ste celej?“

V hlasivkách mě bodá, membrána reproduktoru vysílačky praská přetížením. Neslyším vlastního slova, všude kolem panuje pekelný kravál.

Střelba.

Řev umírajících.

Nadávký, prosby, smích.

Jestli takhle nějak nevypadá peklo, tak sežeru vlastní boty.

Jestli se teda odsud dostanu.

„Seržo! Jste v pořádku?“

Peterson mi řve do ucha z takové blízkosti, až přesně vím, co měl ráno k snídani.

„Jo! Kde jsou ostatní?“

„Nevim! Všude jsou ty svinský uzenači! Nikoho vod nás sem neviděl!“

Do prdele. Toho jsem se bál.

„Kurva! Musíme se odtud dostat. Ušili na nás boudu!“

Peterson je dobřej chlap. Nekomentuje, neptá se. Ví, že na to teď není čas. Jen sevře policejní brokovnici pevněji v rukou a opatrně vykookne zpoza provizorního úkrytu.

Výbuch.

Příšerné řvoucí staccato výstřelů.

Peterson padá na záda, místo hlavy krvavý gejzír. Brokovnice neslyšně rachotí na betonu skladiště.

Pryč.

Musím se odtud dostat, než skončím jako on.

Pozdě.

Z dýmu se vynoří desítka postav a než stačím jakkoli zareagovat, hledím do hlavní nespočtu zbraní.

Bože. Prosím. Já nechci...

Pažba střetávající se s mou lebkou odesílá mé hrůzou paralyzované vědomí do nebytí.

*

Po předchozím pekle bolí ticho o to víc.

Visím vzhůru nohama na masivním otřískaném háku, ruce mám spoutány vlastními železky, na sobě jen bílé erární spodky. Je mi taková zima, až řetěz nade mnou hlasitě řinčí.

Možná to není zimou. Možná se klepu strachy.

Zatím se mě nikdo ani nedotkl. Tedy až na pár ran pěstí a kopanců. Ne, fakt to nepovažuju za dobré znamení. Víím, že El Diablo nenávidí, když jeho zajatcům ubližuje někdo jiný než on sám. Nikdo jiný to prý tak dobře neumí.

*

Půl hodiny?

Hodina?

Bolest v odkrvených kotnících a chodidlech už dávno necítím. Všechna krev se mi nahnula do hlavy a dole (nebo nahoře?) zůstaly jen dva necitelné kusy dřeva. El Diablovi lidé odkudsi přinesli elektrický přímotop a tak mi teď ani není zima.

Klepu se stejně.

Vím, že nemám šanci dostat se odtud živý.

Vím, že mě nejdřív budou vyslyšet, vím, že jim řeknu všechno, co chtějí slyšet. Nemá smysl hrát si na tvrdáka. V protidrogovém stejně máme kysu. Jinak by nás takhle nedostali. Nemá smysl El Diabla dráždit.

Nemá to smysl hlavně proto, že jeho rozzlobit nejde.

Takže nemůžu doufat ani v to, že mě šéf nejmocnějšího drogového gangu v N.Y. v afektu odstřelí.

Bože. Prosím. Ať umřu rychle.

*

Ne.

Já nechci.

Prosím, ať sem nejde.

Ty kroky. Ty pověstné, nelidsky těžkopádné kroky.

Prosím!

Všichni gangsteři uctivě vstávají, zdraví svého šéfa úklonem hlavy.

Kdybych nevisel vzhůru nohama, taky bych se uklonil.

„Tak tady máme našeho ptáčka,“ usmívá se El Diablo už od dveří. V mohutných tukových záhybech plavou dvě modré oči. Připomínají skleněnky naplněné tekutým dusíkem. Jen lidského tepla je v nich ve skutečnosti ještě o něco míň.

„Seržant Connors. Jak milé překvapení.“ Tuk se rozestu-